

Nuria Pradas

**Een modehuis
in Barcelona**

Vertaald door Hendrik Hutter

band 1

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Camprodon, voorjaar 1926

Het was heerlijk zacht weer, er stond geen zuchtje wind. Een zonnige voorjaarsmiddag. De auto, een gloednieuwe gele Boattail, schoot vooruit over de door iepen geflankeerde weg. De bestuurder en zijn vrouw hadden net Sant Pau de Seguries achter zich gelaten en naderden Camprodon.

Ferran hield zijn blik strak op de weg gericht, terwijl Roser zwijgend naar de rij bomen keek met haar enorme, schrikachtige ogen, die haast niet te zien waren door de strakke cloche op haar hoofd. Plotseling flitste er een krachtige zonnestraal tussen de kruinen van de bomen door, en een nieuw, vrolijker licht viel op Rosers gezicht. Ze draaide haar hoofd en keek met een flauw glimlachje naar haar man. Haar in een handschoen gestoken hand rustte op zijn schouder. Ferran voelde de streling van haar hand en bedankte haar met zijn mooiste glimlach, maar bleef geconcentreerd naar de bochtige weg voor hen kijken. Het gelukzalige moment duurde maar een paar seconden. Beiden vergaten ze even de nare gedachten die

door hun hoofd spookten.

Het echtpaar Ferran Clos en Roser Molins was verbonden aan een van de meest prestigieuze modehuizen van Barcelona: Santa Eulalia. Roser was de dochter van Antoni Molins Gil, die het bedrijf had geleid tot zijn dood in 1917, en de zuster van de huidige eigenaar, Andreu Molins Ros.

En Ferran Clos was in 1918 onder enigszins bijzondere omstandigheden bij Santa Eulalia komen werken. In het begin was hij verkoper geweest op de herenafdeling, maar Andreu Molins, de jonge directeur, had al snel door dat deze jongeman de ziel van een kunstenaar had, met een uitzonderlijke aanleg voor ontwerpen en een uitstekend gevoel voor kleuren en materialen. Ferran Clos was geknipt voor Santa Eulalia, dus Andreu Molins liet dit potentieel niet lopen, want het paste perfect bij zijn plannen om het bedrijf uit te breiden. Zo ontstond de onverwoestbare tandem die Santa Eulalia naar een gouden tijdperk zou leiden. Dankzij het gezonde verstand van Andreu Molins, een intelligente en doelgerichte ondernemer, en de scheppingsdrang van Ferran Clos zou het bedrijf, dat oorspronkelijk een stoffenwinkel was geweest, een toonaangevende rol gaan spelen

in de Barcelonese modewereld.

Santa Eulalia bood Ferran niet alleen een baan met veel verantwoordelijkheid die hij geweldig vond, maar ook een onverwacht geschenk: Roser. Toen hij haar leerde kennen, was ze een tamelijk lange blonde jonge vrouw van achttien met lichaamsvormen die enigszins afweken van het schoonheidsideaal van die tijd, waarin men de voorkeur gaf aan tengerere vrouwen zonder rondingen met een jongensachtige uitstraling.

Roser had een zeer lichte huid, een aristocratische neus, dunne lippen, enorm grote donkere ogen en een weemoedige blik. Glimlachen deed ze niet veel. In eerste instantie leek haar serene gezicht een beetje triest. Maar alleen in eerste instantie, want wie haar vertrouwen had gewonnen, wist dat er af en toe pretlichtjes verschenen in die ogen en dat ze soms zelfs een betoverende glimlach liet zien.

Daarnaast had ze voortreffelijke manieren. Ze was een jonge vrouw met *savoir-vivre*, zoals men vroeger zei. Tijdens gesprekken wist ze wanneer ze moest luisteren, maar ook wanneer het gepast was om iets te zeggen. Het was goed te merken dat ze de beste katholieke meisjescholen van Barcelona had bezocht. Bovendien

bezat ze een aangeboren en haast aristocratische elegantie, die haar deed stralen bij elke bijeenkomst, en wanneer ze aan de arm van haar vader of haar broer de grote trap van het Liceu afdaalde, waren alle ogen op haar gericht.

Ferran werd verliefd op haar omdat hij verliefd werd op elk mooi meisje dat hij tegenkwam. Maar Roser viel om een heel andere manier op hem, want ze zag direct welke rol ze in zijn leven zou spelen, die van stabiele factor, precies het ingrediënt dat ontbrak in het recept van zijn al te onstuimige leven, waarin hij regelmatig ontspoorde, alsof hij van nature geneigd was misstappen te begaan.

De verliefdheid van Ferran en Roser leidde inderdaad tot een huwelijk. Het paar trouwde op 18 mei 1921 in Sant Pau del Camp. Ferran was toen vijftientwintig en Roser eenentwintig. Het viel niet te ontkennen dat Ferran zijn plaats bij het bedrijf op eigen kracht had veroverd, dankzij zijn talent, en dat hij daar hoe dan ook een opwindende toekomst voor zich had. Met die verbintenis was tevens zijn verlangen in vervulling gegaan om deel uit te maken van haar bekende familie en van het Huis Santa Eulalia. Aldus verwezenlijkte hij een van de heimelijke doelen die hij zichzelf had gesteld in de winter

van 1918, toen hij net in Barcelona was aangekomen en zich bij Santa Eulalia meldde met een brief van zijn vader, dokter Clos.

Maar voorafgaand aan de bruiloft op die prachtige ochtend in mei was er heel wat voorgevallen: verraad, geheimen en leugens.

En verdriet.

Veel verdriet.

Roser vestigde haar blik weer op de bomen. Wat flitsten ze snel voorbij! Ze werd er bijna duizelig van en dacht: zo zijn ook die vijf jaar huwelijk met Ferran voorbijgevlogen.

Voorbijgevlogen, inderdaad. En tegelijk waren ze heel anders verlopen dan ze had gewild. Iedereen had hun een geweldige toekomst voorspeld. En die voorspelling kwam ook wel uit. Ze had niets te klagen over het leven dat ze samen met haar man leidde, over al die feesten en reizen. Ze had alles wat haar hartje begeerde, zelfs nog voordat ze het begeerde. Het was het leven waarvan ze had gedroomd, waarvoor ze was bestemd, maar toch was ze niet gelukkig.

Toen ze Ferran voor het eerst in de winkel zag, werd Roser op slag verliefd. Het was een zeer sympathieke, zelfverzekerde en levenslustige jongeman. Erg lang was hij niet, maar wel knap. Hij kamde zijn kastanjebruine haar

met brillantine naar achteren. Om zijn mond speelde vrijwel altijd een ondeugende glimlach, net zo ondeugend als zijn levendige kleine ogen. Hij besteedde altijd veel aandacht aan zijn kleding en uiterlijk. Wanneer Ferran haar kuste, kriebelde zijn verzorgde snorretje een beetje, iets wat ze heerlijk vond. En hoe hij haar toen kuste! Het leek al zo lang geleden, de tijd dat hij haar het hof maakte en de allermooiste dingen tegen haar zei, dingen die nog nooit iemand tegen haar had gezegd. Toen hij haar elke week hartstochtelijke brieven schreef, met woorden die je niet kon uitspreken, alleen opschrijven.

Dat was de mooiste tijd van haar leven. Ze was gelukkig. Ja. Roser was gelukkig geweest in die dagen van volledige oprechtheid en blijdschap.

Dagen vol hoop.

Blauwe dagen met een gouden randje.

De dagen die voorafgingen aan de afwezigheid, de uitvluchten en de verdenkingen.

Verdenkingen.

Steeds al die verdenkingen!

Nog voordat ze trouwden, begon ze die al te koesteren. Maar toen was Rosers hoop nog ongeschonden. Evenals haar naïviteit. Het wilde dier dat Ferran in zich leek te dragen, dacht

ze er wel onder te kunnen krijgen wanneer ze eenmaal man en vrouw waren geworden.

Maar daarin had ze zich vergist. Het wilde dier was ontembaar. Achter het sympathieke en innemende voorkomen van Ferran ging een fervente rokkenjager schuil, een man zonder enig verantwoordelijkheidsgevoel, een egoïst, maar helaas een zeer charmante, onweerstaanbare egoïst. De verdenkingen werden zekerheden. Het geluk begon scheuren te vertonen. Ferran zei steevast dat hij van haar hield. En hij hield ook van haar! Maar niet alleen van haar.

De tijd verstreek, en Roser verlangde harts-tochtelijk naar de komst van kinderen, die hun fragiele band onverwoestbaar zouden maken. Maar die kwamen maar niet, en dat wierp een donkere schaduw over haar leven die elke dag groter leek te worden.

In het begin was het niet meer dan een van haar frustraties. Haar hele opvoeding was erop gericht geweest dat ze haar rol in de samenleving perfect zou spelen, en daardoor had ze geleerd om teleurstellingen binnen te houden. Ze wist een kalmte te veinzen die ze in werkelijkheid helemaal niet voelde. Ze ging naar alle feesten, lachte, danste en troostte zich met de gedachte dat zij en haar man allebei nog jong

waren en nog alle tijd van de wereld hadden om ouders te worden. Maar met elke maand die verstreek zonder dat ze haar grote wens in vervulling zag gaan, groeide haar verdriet, en raakten haar dromen vermengd met een soort ingehouden woede die haar hele ziel doortrok.

Na verloop van tijd veranderde de teleurstelling in een obsessie. Het verdriet was zo groot en had zich zo stevig in haar binnenste genesteld, dat ze het niet meer kon verbergen. Ze voelde een sterke behoefte er met Ferran over te praten.

‘Kinderen komen wanneer de tijd rijp is, liefste, dat weet ik zeker. Je moet gewoon vertrouwen hebben en je geen zorgen maken,’ zei hij. Maar de woorden van Ferran overtuigden haar niet. Haar verlangen werd alsmaar heviger, net als de wanhoop en de pijn om het gemis.

Ferran was de onrust van zijn jonge echtgenote echter direct weer vergeten. Hij had wel de wens om vader te worden, maar die speelde slechts een bijrol in zijn leven. Dat leven was al zo vol! Vol geheimen, affaires, werk en plannen...

Die plannen! De plannen van Andreu en Ferran! De plannen om van Santa Eulalia, een oude winkel op de Pla de la Boqueria, een mo-

derne zaak te maken. Een zaak die, geïnspireerd op de nieuwste trends in Parijs, de haute couture moest gaan introduceren in Barcelona.

Roser zou nooit Ferrans gezicht vergeten toen hij haar vertelde over het nieuwe avontuur waarin Andreu en hij zich wilden storten: ‘We willen onze eigen collectie ontwerpen. Onze eerste. Helemaal van ons alleen. Een collectie met de onmiskenbare signatuur van het Huis.’

Roser zat in de slaapkamer voor de toilettafel en borstelde haar haren. Ze droeg alleen een heel modern ecru negligé met een kort broekje. Het was versierd met strookjes aardbeikleurige crêpe de Chine. In de spiegel volgde ze het rusteloze heen en weer lopen van haar geestdriftig pratende man. Hij kon niet stilzitten en liep theatraal te gebaren, zoals hij altijd deed.

‘Herinner je je de boetiek van Madeleine Vionnet op Fifth Avenue nog?’

‘Nou en of! Die vond je prachtig. Je had het er daarna de hele week nog over,’ antwoordde ze met een glimlach.

‘Precies. En je herinnert je vast ook nog waarom,’ zei Ferran, die steeds enthousiaster werd. ‘Het is niet alleen een modezaak. Nee, het is veel meer dan dat, Roser. In die boetiek heerst de geest van een getalenteerd ontwerp-